

Srí Lanka 20. 11. - 29. 11. 2015

Mapa cesty od Dana

Dan jede s Wejrem koncem listopadu na dovolenou. Vzhledem k mým velkým plánům na změnu zaměstnavatele mi termín moc vyhovuje a tak se hlásím. Dan by rád viděl brouky, Jirka mlčí. Komplikací je také moje potřeba použít na cestu nalítané míle u United. Vybíráme Jamajku. Jiří mlčí. Na informativní schůzku zveme i Vojtu. Ještě před opožděným příchodem Dana shlédneme video o Jamajce, které je ve své podstatě hlavně o prodejcích drog, kteří po sobě na ulicích dost neorganizovaně střílí a černoškách, které otevírají láhve alkoholu obřími zadnicemi. Když Dan přijede a šťastně vytáhne průvodce Jamajkou, kterého cestou koupil, už víme, že na Jamajku nejedeme. Výběry v rámci volných mílí nejsou naštěstí moc velké. Po dohodě jako vhodná destinace vítězí Srí Lanka. Ta je super hlavně proto, že je tam v listopadu období deště a vyleze všechna havěť. Tu, ještě lezoucí z dř, bude Dan promptně fotit. Wejr ještě týden mlčí a pak napíše, že na konec listopadu má naplánovanou služební cestu a na dovolenou s námi nemůže. Všichni jsou tak překvapení, že jim padne brada až na zem. Já zůstávám u Gemalta. Všichni, s bradou na zemi, zírají jak vyvorané myši.

Na Srí Lanku jedeme odděleně, letenky na mé bonusové lety se jinde nedají sehnat. Vyrážím tím pádem o několik hodin později než ostatní, s Air India. Za to v business classu, normální letenky už nebyly. Cesta probíhá v klidu, zvláště část z Evropy do Indie, kde se mi v Dreamlineru podaří i celkem solidně vyspat. S odbavením na celnici v Negombu není problém, vízum zakoupené předem po internetu funguje. Jednoduchá část tím končí a já jsem vržen do příletové haly. Taxíkem by se uměl do města dostat každý, já volím cestu autobusem. Postupně se doptám na cestu a najdu autobus, který ani nestaví tak daleko od letiště, jak jsem podle diskuzí na internetu čekal. Když zjistím, že autobus je prázdný, přepadne mě neblahé tušení. A opravdu, čeká se, až se naplní. Po půl hodině se vydáváme na cestu. Vše jde dobře až do chvíle, kdy se z chladiče, umístěného vychytrale hned vedle volantu, začne valit pára. Naštěstí to vypadá, že nejde o první případ, takže ještě kus pomalu jedeme, pohunek na kontrolování lístků bere připravené pet láhve a vyráží pro vodu k nedalekému hydrantu. Láhve jsou vyprázdněny, chladič naplněn a my plnou rychlostí pokračujeme do Colomba. Asi 10 minut, než se celá taškařice opakuje. Člověka by napadlo, že by se láhve daly znovu naplnit hned po jejich vylití, dokud je hydrant po ruce. Nicméně nechávám věci plynout jejich přirozeným způsobem. Stačí, že jsem bílá huba, nemusím být přechytračelá bílá huba.

O několik vyprázdněných chladičů později se ocitám na autobusovém nádraží v Colombu. Vypadá spíš jako Holešovická tržnice kombinovaná se Sapou. Sraz máme na nádraží vlakovém, které je blízko a přece daleko. Nicméně se tam po čtvrt hodině setkávám s ostatními, Hankou, Danem a Vojtou. Ti už mají za sebou prohlídku města, při které se jim podařilo asi čtyřikrát najít hodiny a jednou taštičky ostré jak Jiřího ranní pohled. Při odpočinku u řeky se jich dokonce neznámý člověk zeptal, jestli nepotřebují pomoc. To se v Asii, kde má každý svých problémů dost, moc často nestává. Museli vypadat zbědovale. I přes celkové vyčerpání ale stihli sehnat taxi do Hikkaduwy, kde plánujeme první nocleh.

Během cesty se ukazuje, že podmínky dopravy nebyly specifikovány dostatečně přesně. Řidič tvrdí, že cena, kterou jsme si předem domluvili, nezahrnuje dálnici. Tam je podle internetu poplatek 400 Rs, takže po nás řidič celkem logicky požaduje příplatek 2000 Rs. K dohodě nedojde a tak jedeme, všichni zpruzení, po okreskách. Po několika přeptání na cestu se

dostaneme až k hotelu. Tam vše proběhne v pořádku a my končíme den v hospodě na pláži. Hospoda má sice už zavřeno, ale to by bylo, aby nenatáhli čtyři cizince i po zavíračce. Podnik vypadá jako vlastněný Jamajčanem a to jak podle výzdoby, tak podle barvy a přízvuku obsluhujícího. Jen černoška chybí, flašky si musíme otevírat sami. Rukama. Nakonec se za Evropské ceny slušně najíme i napijeme, ještě jednou se napijeme u hotelového bazénu a špim.

Hned po snídani vyrážíme na pláž, blízko které je proslulý korál. Rybičky jsou super, pár hodin se tam cachtáme a šnorchlujeme. Dovádění přeruší až tropický, krátký a vydatný, déšť. Stejně ale už musíme končit. Vracíme se do hotelu pro zavazadla a autobusem pokračujeme do Galle. Autobus nesmí postrádat LED panel s obrázky bůžků, který při brzdění zobrazuje nápisy v místní řeči. A písnu. Na každé zastávce autobus postojí asi 10 vteřin a tak není divu, že se místní během jízdy takticky přesunují ke dveřím. My vystupujeme až na konečné. A to záměrně.

Galle je přímořským městem, kterému dříve vládli Dánové a nyní je díky tomu na seznamu UNESCO. Takže můžeme vidět evropskou architekturu na Srí Lance, což je sice fajn, ale zároveň se až tak neliší od evropské architektury v Evropě. Kari oběd jsme ale dostali výborný, se sedmi druhy omáček evidentně přizpůsobených evropské chuti. Odcházíme s hlavou vztyčenou a bez slzoprolití. Ještě ten samý den se potřebujeme dostat do džungle. Rychlá prohlídka města, pivo u dánské pevnosti a jedeme. Kde je autobusové nádraží našťestí víme. Autobus jede na čas, tentokrát jsme to museli zvládnout i s přestupem. Pokračujeme do vesnice Deniyaya, klikatá cesta autobusem plným místních moc neubíhá. Staví se každých 200 metrů. Ještě, že sedíme. Když dorazíme na místo, je už tma. Máme domluvený odvoz do hotelu, majitelka nás ale nechává ve štychu. Plní se nám sen a osedláváme takzvaný tuk-tuk neboli opici. Automobilový minimalismus nás doveze po zmenšujících se silnicích, silničkách a cestách až do místa, kde se ani otrlým řidičům dál už nechce. Voláme opět do hotelu, našťestí jsme už blízko. Za chvíli přiběhne zaměstnanec. V hotelu se ubytujeme a Dan, který už nemůže vydržet, vyrazí napsat bílé prostěradlo sloužící k lovu brouků. Jdu mu pomoci, vzápětí cítím kousnutí do chodidla. Moje neplánovaná cesta do lesa proběhla v sandálech. Pijavice tím pádem neměla nejmenší problém. Zahodil jsem ji a při úprku z lesa se málem zabil na srážu do kuchyně. Pod ním našťestí nečeká otevřený hrnec, ale vyzubená majitelka hotelu. Po večeři a pár pivech se ještě vydáváme na kopec za hotelem, kde by se třeba taky dali nějakí brouci najít. Už z Peru víme, že spíš najdeme jedovaté pavouky. Flašku Araku, místní pálenky, kterou Vojta našťestí zakoupil už v Galle, bereme pro jistotu s sebou. Pavouci i jiná havěť jsou nám za chvíli putna, stejně jako většina ostatních věcí. Třeba domorodec, kterého jsme vzbudili baterkami a on se za námi jen v ručníku vydrápal až nahoru.

Probouzíme se do krásného dne v džungli. Zjišťujeme, že arak bohužel noc nepřežil. Padnul za dobrou věc, naše játra by mohla vyprávět. Kdyby nebyla tak kamenná. Snídáme a vydáváme se na plánovanou projížďku do národního parku Sinharaja, který je zapsaný do světového dědictví UNESCO. V parku se nás ujímá průvodce. Když mu Dan vysvětlil, že hledá hlavně brouky a ostatní krásy pralesa jsou mu celkem putna, pochopil, že jsme blázní. Naštěstí mu průvodcovská čest nedá a občas nám ukáže i nějakou tu ještěrku nebo rostlinu. Postupně se dostáváme až k místu, kde se musí přebrodit řeka. Cíl cesty, tedy vodopád, je už jenom kousek. Zouváme boty, které necháváme na místě a pokračujeme na boso. Koupel pod vodopádem je v tom vedru osvěžující. Chvíli po nás dorazí mladý ruský pár. Po koupeli začne holka pózovat a kluk ji fotí. Mohli mít poměrně luxusní fotky, kdyby na pozadí většiny z nich nebyl Vojta házející prasátka. Naštěstí ne pozadím. Nemají na pozadí pozadí, ale lebku. Když se všichni tři vyblbli a Rus konečně zjistil, že úhel bez Vojty neexistuje, otáčíme se a jdeme

zpět. Na druhé straně řeky Dan zjišťuje, že se jeho ponožek už ujali místní psi. Moc mu z nich nezbylo, ale větší problém byly stejně pijavice, které si ho mezitím dost krvavě podaly. Večer opět trávíme blbnutím kolem napnutého prostěradla. Tentokrát jdeme ještě navíc do lesa. Tomu předchází zastrkávání nohavic do pohor a ničení bot solí. Prý prevence před pijavicemi, které tu, jak jsme konečně pochopili, jsou všude. Na rozdíl od nich, se tu broukům moc nedaří. Podle toho vypadá výsledek. Akorát několik pijavic pro Dana, brouk žádný. Prostěradlo je o trochu lepší, nicméně zázrak se taky nekoná. Chvilí tam ještě šaškujeme až i Dan pochopí, že tu brouci nejsou a můžeme jít zpátky do hotelu na pivo.

Další den nás čeká daleká cesta do městečka Ohiya, kde plánujeme nocleh. Vzhledem k tomu, že jedeme z díry do díry, rezignujeme na hromadnou dopravu a vezeme se taxíkem. Cestou bereme ještě jednoho maníka, který se asi potřebuje zadarmo svézt. Aspoň umí docela obstojně Anglicky a po cestě nám ukazuje místní zajímavosti, jako je hora ve tvaru krávy. Probíhá i oběd, kde si ostatní celkem úspěšně dávají ostré placičky. Já jsem se rozhodl pro plnohodnotný oběd. Nabral jsem si trochu rýže a masa v bufetu. Pro jistotu jsem se před začátkem konzumace optal na cenu. Když jsem zjistil, že bych měl za tu hrůzu platit v přepočtu asi 200 Kč, šel jsem se poradit s našimi průvodci. Ti to ukecali asi na polovinu, což je na místní poměry pořád dost. Nevadí, pokračujeme až k vodopádu u silnice, kde si dáváme pauzu.

Pauzu si tu dávají i ostatní bílé huby, takže se tu rozmáhá na to navázaná podnikatelská činnost. Po chvíli přichází Hanka s tím, že jí místní stařeček daroval hromádku kamení. Chtěl za to jen nějaký drobak pro syna do sbírky. Dvacka mu nestačila, takže si Hanka musela půjčit padesát korun od Vojty. Pak přišel Dan, který se zdržel focením pána s kobrou. Stihnul mezitím i rozměnit zoufalému pánovi české peníze na jejich. Kupodivu nedostal Vojtovu padesátku, ale dvacku nějakého jiného zoufalce. Podle pozdějšího vyprávění nejspíš mé tety. No, ale vyfotili jsme si opici před vodopádem a i jinak to byla pěkná a poučná zastávka.

Dál už byla cesta zajímavá hlavně pro našeho řidiče, který se definitivně ztratil. To jsem zjistil pohledem do navigace, kterou jsem si pro jistotu pustil. Odevzdal jsem ji tedy dopředu, kde něco takového evidentně viděli poprvé. Po několika restartech jsme se přece jen dostali do Ohiyayi. Tam už na nás čeká majitel hotelu, rozuměj přízemní zříceniny se třemi pokoji a jedním záchodem. Už u vchodu je jasné, že tady se Evropanům podbízet nesnaží. Vrstvy špíny, plíseň i švábi. I když o těch našťestí ještě nevíme. Ale co už, tady jiné ubytování stejně neseženeme. Paní majitelová nám navíc uvařila moc dobré nudle. Dokonce se podařilo dovolat sousedovi, který nám autobusem přivezl dost silné a velké pivo. Ke štěstí nám kromě plyšových kostek na zrcátko nic nechybí. Večerní diskuze se stáčí k obrazu s levitujícími tří až šesti nohými kolouchy většími než stromy.

Ráno se snažíme dostat na náhorní plošinu Horton Plains, kvůli které v téhle díře vlastně trčíme. „Hotel“ sice na stránkách nabízí půjčovnu aut, ale to můžeme brát asi tak vážně, jako že je zde otevřená recepce, pokojová služba nebo soukromý záchod ke každému pokoji. Končí to jediným možným způsobem. Majitel a jeho syn nás odvezou v tuk-tukách. Což nakonec není tak špatné i přes to, že když náš tuk-tuk zastaví, dá docela přemlouvání ho zase rozjet. U vchodu do Horton Plains nás nehorázně ožebračí a my se v tlupě Japonců a jiných národů vydáváme na Konec světa. Sráz je velkolepý, pokračujeme k vodopádu a vracíme se do výchozího bodu. Někde po cestě mi zmizela kšiltovka, budiž jí věčná čest a sláva. Přál bych jí aby si hrála s větrem nad Koncem světa a ne spadla do té poměrně ošklivé díry, kam jsem se ráno vyprázdnil.

Standardní kolečko nám nestačilo. Máme v plánu ještě výstup na druhou nejvyšší horu Srí Lanky, Kirigalpottu. Mráček na obzoru nás nemůže odradit ani když místní hlupáci tvrdí, že každý den odpoledne prší. Co o tom můžou vědět. Tentokrát se ani Vojtovi nepodařilo najít cestu na satelitních snímcích, takže se na začátku trochu motáme. Za prvním trnovým keřem potkáváme Američany ke kolenům upatlané od bahna. Prý jsou tam trochu bažiny, ale stojí to za to. Bažiny tam jsou víc než trochu, každou chvíli musíme nějakou přeskakovat po kamenech nebo přecházet po větvích. Postupujeme proto pomalu. Na druhou stranu se nám celkem daří zachovat si dekórum a suché boty. Na skále po cestě svačíme, když v tom mráček spustil. Jistě jenom přehánka. Pokračujeme dál, nebe tmavne, za chvíli jsou slyšet hromy. Vojta si je celkem jistý, že zbývá 300 metrů. Hanka s Danem ale vrchol viděli mezerou mezi stromy a do Vojtových 300 metrů se jim vůbec nechce. Nakonec tedy zůstává vrchol nepokořen, my se otáčíme a spěcháme zpět. Při tom se pořád ještě snažíme nezapatlat od bahna, ale celkem na tom asi nezáleží. Na konci máme všichni boty plné vody, promoklé svršky a jsme promrzlí na kost. Naštěstí je tu restaurace, kde fasujeme horký čaj a čekáme na odvoz.

Teplé oblečení a extra silné pivo nás relativně postaví na nohy. Dana natolik, že jde ještě natáhnout prostěradlo. Opět se moc nedaří, jedinou šancí je zásah shora. U tratě, která je příhodně umístěna hned u budovy a my si můžeme celou noc vychutnávat trubení vlaků, stojí socha Buddhy. Jen tam tak sedí a čeká až mu Dan přinese úplatek. Na druhou stranu, když úplatek dostane, neváhá a jedná. Kousek od plátna prolítne obrbrouk, Dan se vrhne na louku a už ho má. Je to macek, Dan jásá, asi bude odted' bohy uplácet častěji. Vedlejším efektem je, že se do něj v poli zakousne další, už asi dvanáctá, pijavice. Ta mu odpadne na záchodě tak nešikovně, že ji rovnou rozšlápne. Krve (jak) z vola, na očistu padl veškerý toaletní papír, který měl Dan u sebe. Hanka, která šla na záchod po něm, ho stejně popsala jak závěrečnou scénu z Braindeadu. Tu, v které figuruje sekačka na trávu, mnoho zombií a asi dva hektolitry kečupu.

Ráno se vydáváme vlakem dál na sever. Teď teprve oceňujeme, že máme nádraží asi dvacet metrů od stavení. První třída není. Spokojíme se s druhou, která je taky překvapivě dobrá. Až na masitého uvítacího švába u dveří, kterého musí Hanka samozřejmě hned vidět. Koleje vedou po náhorní plošině, vidíme kopečky, údolí i čajové plantáže, na kterých se čas od času lopotí místní. Cesta hezky ubíhá. Řekl bych, jedna z nejhezčích cest vlakem vůbec. Odpoledne jsme v Kandy, kde hodláme přespat.

Hotel už podle fotek na internetu vypadá výrazně líp než náš poslední počín. Cesta z nádraží k němu je daleká a ukazuje se, že ne jednoduší. Po nějakém tom bloudění v pětatřicetistupňovém vedru telefonuji. Muž na druhé straně mi učebnicovou angličtinou popisuje cestu. Nakonec se s ním sejdeme ještě kus od domu. Dům je opravdu dobře schovaný za jiným hotelem, není divu, že jsme ho sami nenašli. Nepomohl tomu ani dobrý Srílanský zvyk, když nevím kde něco je, tak je prostě pošlu náhodným směrem. Ajit nám ukáže celý dům a dovede nás až před pokoje. Potom nám ještě otevře balkón od jiného pokoje, na který svítí slunce a naše smradlavé, vodou nasáklé svršky a spodky tam mají docela slušnou šanci uschnout. To se netýká bot, ty jsou nasosané jak my na čundru. Kdyby vyschly za jedno odpoledne, měly by kocovinu. Dan si dokonce po cestě musel koupit polobotky, aby měl v čem chodit. Ještě od Ajita dostáváme hromadu rad, kam máme a nemáme jít. Mluví se s ním tak dobře, že je s podivem, že vůbec někam vyrážíme.

Máme už pěkný hlad. Trip Advisor, který doted' hojně využíváme, nenabízí žádnou extra restauraci. Bereme zavděk rychlým občerstvením u silnice, kde prodávají místní smažené

vraždy. Dostáváme ochutnávku, od všeho něco. Vyklubal se z toho dobrý počín, dokonce se ukázalo, že jsou schopni nám jídlo i rozumě naučtovat. Další starostí je alkohol. Teráska u Ajita na střeše si nezaslouží být nevyužita. Věc se komplikuje tím, že je úplněk a v ten den se alkohol podle dostupných informací nedá sehnat. V samoobsluze opravdu po alkoholu ani vidu, ani slechu. Dan nevydržel napětí a zeptal se, ochranka nás bere ke dveřím se řetězem, který odemyká a posílá nás po schodech dolů. Tam mají pivo, arak, všechno. Pravděpodobně se konečně vyplatily naše bílé huby. Pro místní asi řetěz zůstává pevně zamknutý.

Pokračujeme k tržišti. Tam se nás ujímá prodavač oblečení, který, když zjistí, že jsme z Čech, ukazuje telefon se zprávou od nějakého krajana. Píše se v ní, jak je prodejce úžasný, že u něj večeřel a podobně. My ale chceme koupit čaj. Prodejce nás zavede na správné trhy pod podmínkou, že potom nakoupíme u něj. Moc nám asi nevěří, protože si nás celou dobu, kdy kupujeme čaje, hlídá. Když skončíme s čaji, jdeme do jeho krámu, kde nás, poměrně profesionálně, oškube jak kuřata. Nejdéle vzdoruji já, ale bez nových kalhot jsem prostě odejít nemohl.

Cestou zpět do hotelu se můžeme tím pádem stavit v chrámu Buddhova zubu. Podle legendy zbyl po kremaci Buddhy jen jeho zub. O ten se pár století vedly války, protože jeho držitel měl vládnout zemi. Nakonec zub skončil v chrámu v Kandy. Podmínkou vstupu do chrámu jsou zahalená kolena, což byla cestou do města podmínka nesplnitelná. S výbavou z tržiště nemáme se zahalením problém. Problém máme s alkoholem. Hanka s Danem ještě prošli, ale Vojta s batohem plným piv uvízl. Po chvíli se Dan vrací zjistit, co se děje a tím pádem zůstává uvězněn venku také. Navíc zrovna začíná obřad, který Hanka potřebuje nutně vidět. Dana zajímají spíš brouci, takže se odebírá se vším tím chlastem do hotelu. Takovou jsme mu projevili důvěru. My ostatní pokračujeme do chrámu. Obřad spočívá hlavně v tom, že dva muži mlátí do bubnů jak hluší do vrat. Jdeme v proudu turistů i kolem zubu, který je ovšem umístěný v neprůhledné nádobě. Podle popisu Ajita je dost na tom, že jsme vůbec viděli tu nádobu, normálně bývá za závěsem. Zub asi nikdo nikdy neviděl. Chvíli se tam ještě různě klackujeme a pak následujeme Dana.

Sejdeme se pod kopečkem k hotelu, k naší úlevě Dan vypadá střízlivě. Vidina propité noci ještě žije i pro ostatní. Po večeři se opravdu vydáváme na terasu, kde pijeme, co se dá až do doby, kdy si všimneme měsíce, který kolem sebe má další kruh. Když se ujistíme, že ho vidí všichni, začíná zcela logicky debata o ufounech, konci světa a podobně. Ráno si někteří z nás, Hanka, přejí, aby konec světa opravdu byl. Po konzultaci s internetem ale zjišťujeme, že šlo o Halovy jevy, ke kterým prostě občas dochází. Hanka má tím pádem smůlu a musí vydržet.

Ten den toho chceme stihnout hodně na různých místech Srí Lanky. Před veřejnou dopravou, která by byla logisticky dost náročná, dáváme přednost taxíku. Prvním cílem je muzeum čaje. V továrně nám sympatická Srílančanka vysvětluje, jak se čaj trhá, třídí, suší, suší, suší a jinak suší. Přednáška je to zajímavá, i Hanka vydrží, a tak můžeme vesele pokračovat do botanické zahrady. Kytky jsou tam sice zajímavé, ale ještě zajímavější jsou brouci. A hlavně pohled na Dana s Vojtou, jak se je snaží vypáčit z pařezu. Líbí se to většině návštěvníků zahrady, páčení je navíc korunováno úspěchem. Všeobecná spokojenost.

Po cestě na západní pobřeží se ještě chceme zastavit ve sloním sirotčinci. Řidič nám po domluvě zastavuje trochu jinde. Jsou tu také sloni, ale dá se k nim dostat blíž. Místo není tak známé jako sirotčinec a jsme tu celkem pozdě odpoledne, takže máme akci v podstatě soukromou. Kromě vykoupání slona se na něm můžeme i povozit, což vzápětí děláme. Jsme tak plní dojmů a taky je tak pozdě, že sirotčinec vynecháváme a jedeme rovnou do Negomba.

Tam přespíme a vydáme se na prohlídku města. Hlavním cílem je dánská pevnost, vyznačená na mapě v Lonely Planet. Dlouho ji nemůžeme najít až končíme na poměrně známém rybím trhu, který smrdí jak rok neměnně trenky houmlesáka. Navíc začíná pršet a my si pobyt zde nedobrovolně prodlužujeme. Okusují nás při tom muchy, zdrháme tedy s prvním náznakem přestávky. Po cestě zpět nám dochází, že nás nakladatelství Lonely Planet opět převezlo a pevnost se ve skutečnosti skládá z malé věžičky, kterou jsme cestou minuli. Vracíme se k ní z druhé strany. Je u ní mnoho lidí, hlavně žen. Vypadají, jako by čekali na autobus. Ale nejsou na zastávce. Po čase se otevírá nedaleká brána a my pochopíme, že stojíme před věznicí, ve které se právě konají návštěvy.

Právě když obdivujeme křesťanský kostelík opodál, začíná opět pršet. Žena patřící ke kostelu, nás zve dovnitř, kde si můžeme kostel prohlédnout a fasujeme obálky k naplnění. Nezbyvá, než je pod dozorem naplnit a pokračovat. Déšť nás zastihne ještě cestou do restaurace, obědváme a končíme úplně zničení před hotelem. Pohory, které jsme si tam od rána sušili, duchapřítomný personál odstranil pod střechu. Ne, že by se v nich tím pádem dalo chodit, ale aspoň nevážily o pět kilo víc.

I moje zpáteční bonusová letenka je jiná než letenky ostatních. Zůstávám na Srí Lance o noc dýl. Sprchu před odjezdem si však dají rádi všichni. Podnikáme poslední cestu tuk-tukem do vesnice Katunayaka. Hotel je pěkný, až tak nový, že místy nedostavěný. Na pokoji je pekelné vedro. Klimatizace tam sice visí, ale ovladač k ní chybí. Na recepci se dozvím, že ovladač je za příplatek. Tak to mě při rezervování nenapadlo. Chytré telefony už dnes našťestí umí kde co. Za chvíli je v místnosti příjemná teplota. Když se všichni osprchují, čeká nás poslední výprava za jídlem. Není tak jednoduchá, jak jsme si původně představovali. Obchod sice najdeme, ale restaurace do oblasti ještě nedorazily. Jediný neon ukazuje do tmavé uličky. Jestli nechceme mít hlad, nezbyvá, než se tam vydat.

Neon bohužel slučoval dva podniky, což jsme hned úplně nepochopili. A tak nejdřív vlezeme do bordelu. Naštěstí nás páni u dveří dost rychle vypakují a my pokračujeme ulicí dál. Tam už není vidět vůbec nic, poblíž je jen hotel. Jdeme se tam přeptat. Hned u vchodu se nás ujme muž, zeptáme se po večeri a pak se začnou dít věci. Ještě na recepci dostaneme jídelní lístky. Když se rozhodneme navečeřet tady, veze nás pán výtahem do jídelny. Ta je přes celé patro a je v ní prázdno a tma. Po rozsvícení zjišťujeme, že je poměrně luxusní, bar, bílé ubrusy, připravené přibory. Evidentně jsme jediní hosté. Vybíráme si z lístku jídlo, jenom já to zkouším se suchou rýží, protože mám již tradiční cestovatelské obtíže. Potom celý personál, to znamená asi pět lidí, mizí a my zůstáváme na celém patře sami. Když se zase objeví, přinesou jídlo, dokonce i pivo někde vystrachali - předpokládám, že pro něj jeli do obchodu. Ke své suché rýži dostávám na otestování trochu omáčky, ostré jak břitva, s kousky ryby. Podle hesla co mě nezabije, to mě posílí, ji do sebe cpu hlava nehlava. Závěrem se ukazuje, že jeden z pánů je provozovatel hotelu. Hotel je ještě před otevřením, ale má s ním velké plány. Je moc příjemný, až budeme příště v okolí, máme se ubytovat u něj. S klidným svědomím mu to slibujeme a vracíme se do mého hotelu.

Cesta zpět je již tradičně dlouhá, ovšem zdá se, že rybí omáčka vykonala svoje. Při každé návštěvě záchodu si připadám jako sopka chrlící žhavou lávu.

Roman